

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/237/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4416205322
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4416205322.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej, v právnej veci žalobkyne: N. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. X, . B. zastúpená O. proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 4 562,63 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „súd prvej inštancie“) zo dňa 17. mája 2018 pod č.k. 6C/130/2016-286 (ďalej „napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie), takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania p o t v r d z u j e .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

o d ô v o d n e n i e :

1.Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým), súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4 562,63 eura s úrokom z omeškania 5,5% ročne od 26. 03. 2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania a trov odvolacieho konania.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že žalobkyňa so žalovanou uzavreli dňa 25. 02. 2006 zmluvu o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej žalovaná poskytla žalobkyni finančné prostriedky 531,10 eura (16 000 Sk) a žalobkyňa sa zaviazala poskytnuté finančné prostriedky vrátiť a zaplatiť v dvojmesačných splátkach po 86,97 eura (2620 Sk), počnúc dňom 25. 03. 2006. Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom predstavovali sumu 1 043,62 eura (31 440 Sk). Zo zmluvy ďalej vyplýva, že úrok z omeškania pre prípad splatnosti celého dlhu je 0,25% z dlžnej sumy denne, čo ročne predstavuje úrok 91,25%. Ďalej zmluva obsahovala rozhodcovskú doložku, podľa ktorej všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava, alebo pred príslušným súdom Slovenskej republiky. Zmluva obsahovala tiež dohodu, že ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Žalobkyňa na základe zmluvy neplnila, preto žalovaná si svoj nárok uplatnila na rozhodcovskom súde, ktorý rozhodol rozsudkom č. SR 3332/07 dňa 08. 06. 2017 a zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanej sumu 713,67 eura s 0,25% úrokom z omeškania zo sumy 675,83 eura a trovy konania v sume 214,53 eura. Žalobkyňa na predmetnom úvere zaplatila spolu sumu 5 093,73 eura, a to dňa 11. 09. 2006 sumu 183,90 eura, dňa 11. 11. 2006 sumu 183,90 eura, dňa 20. 11. 2006 sumu 19,92 eura, dňa 31. 03. 2010 sumu 10 eur, dňa 23. 01. 2012 sumu 9,96 eura, dňa 3. 10. 2012 sumu 388,82 eura, dňa 05. 11. 2012 sumu 388,82 eura, dňa 04. 12. 2012 sumu 388,82 eura, dňa 30. 08. 2013 sumu 3 414,43 eura, dňa 18. 11. 2014 sumu 105,16 eura. Žalobkyňa žiada vydať bezdôvodné obohatenie

od žalovaného dôvodiac, že zmluva o úvere neobsahovala podstatné náležitosti tak, ako to vyžaduje zákon číslo 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“). Bezdôvodné obohatenie žalovanej je vo výške 4 562,63 eura, keď na úvere, poskytnutom žalovanou v sume 531,10 eura, zaplatila žalovanej sumu 5 093,73 eura.

1.3. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, ods. 4, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, ods. 2, § 121 ods. 3, § 451 ods. 1, ods. 2, § 456, § 488, § 489, § 491, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 35, § 40 ods. 1, § 41 ods. 1 zákona číslo 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“).

1.4. Dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobkyňou je v plnom rozsahu dôvodný. Vyhodnotil všeobecné podmienky poskytnutia úveru za neprijateľné a teda neplatné. Ide najmä o bod 6, v ktorom je uvedené, že v prípade splatnosti celého dlhu sa žalobkyňa zaväzuje zaplatiť úrok z omeškania vo výške 0,25% z dlžnej sumy denne, čo je 91,25% ročne. Ďalej ako neprijateľnú podmienku vyhodnotil rozhodcovskú doložku, ktorá je neplatná, pričom poukázal na záver odvolacieho súdu v uznesení, ktorým zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie.

1.5. Následne dôvodil, že ak žalobkyňa plnila na základe neplatného, resp. nulitého rozhodnutia rozhodcovského súdu, plnila bez právneho dôvodu, preto žalovanej vznikla povinnosť bezdôvodné obohatenie vydať. I keď plnila žalovanej sumu 5 093,73 eura, domáha bezdôvodného obohatenia iba v sume 4 562,63 eura a prihliadnuc na viazanosť súdu žalobným návrhom, priznal žalobkyňi vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanou v sume 4562,63 eura.

1.6. Neprihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovanou, keďže mal za to, že v danom prípade zo strany žalovanej išlo o úmyselné obohatenie a teda v danom prípade podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie plnenia bezdôvodného obohatenia premlčí za desať rokov, keď k nemu došlo.

1.7. Žalobkyňi priznal súd prvej inštancie aj príslušenstvo pohľadávky, úroky z omeškania podľa § 3 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, účinného od 01. 02. 2013, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia, ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky. Ku dňu 17. 07. 2013, kedy žalobkyňa zaplatila žalovanej sumu 4 694,72 eura bola úroková sadzba 0,5% ročne, zvýšenie o päť percentuálnych bodov je 5,5% ročne.

1.8. Žalobu v časti o zaplatenie príslušenstva pohľadávky, t.j. úroku z omeškania vo výške 2,55 % ročne zo sumy 4562,63 eura zamietol, keďže úrok z omeškania je možné uplatňovať len vo výške podľa nariadenia vlády účinného od 01. 02. 2013, keďže žalobkyňa 4694,72 eura zaplatila dňa 17. 07. 2013 a od tohto dňa je teda potrebné počítat úroky z omeškania.

1.4. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňi priznal súd nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním žalovaná namietajúc vadu konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. d/, písm. f/, písm. h/ CSP).

2.1. Žalovaná vytýka súdu prvej inštancie v podanom odvolaní predovšetkým nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, ktorá spočíva predovšetkým v nedostatočnom odôvodnení, najmä však v tom, že sa nevysporiadal s argumentáciou žalovanej a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobkyne. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa účastníkovi konania odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov.

2.2. Žalovaná namieta, že v danom prípade nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, žalobkyňa plnila na základe zmluvy a k bezdôvodnému obohateniu žalovanej nedošlo a akýkoľvek nárok žalobkyne na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej a subjektívnej premlčacej lehote. Požadovaný nárok žalobkyne zo zmluvy o úvere sa stal premlčaný v subjektívne premlčacej lehote v rozsahu 4 457,47 eura dňa 30. 08. 2015, nakoľko posledná splátka premlčaná v subjektívnej premlčacej lehote

bola uhradená dňa 30. 08. 2013. Čo sa týka poslednej úhrady v sume 105,16 eura dňa 18. 11. 2014, tu žalobkyňa stihla dvojnásobnú subjektívnu dobu na uplatnenie práva. Subjektívna premlčacia lehota začala plynúť dňa 03. 10. 2012 (uhradením istiny vo výške 531,10 eura), žalobkyňa mala vedomosť o bezdôvodnom obohatení, nakoľko žalovanej uhrádzala sumy nad rámec istiny, ktorým sa hradili úroky a poplatky. Rovnako sú premlčané v subjektívnej premlčacej lehote aj ostatné splátky, až na poslednú splátku dňa 18. 11. 2014 v sume 105,16 eura. Žalobkyňa svoj nárok uplatnila na súde až dňa 04. 04. 2016.

2.3. Ďalej poukázala na skutočnosť, že žalobkyňa už v čase uzavretia zmluvy sa dozvedela, že ak v zmluve chýbajú obligatórne náležitosti, požadované zákonom, je úver bezúročný a bez poplatkov. Tvrdenie žalobkyne, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela až po vysvetlení, ktoré jej podal právny zástupca, je účelové. Žalobkyňa sa reálne dozvedela, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu dňom, v ktorom zaplatila sumu nad rámec istiny. Rovnaký názor týkajúci sa vedomosti o bezdôvodnom obohatení spotrebiteľa zastáva aj Najvyšší súd SR rozhodnutím sp.zn. 1Cdo 67/2011 ako aj 5Cdo 121/2009. Ďalej dôvodila, že k rovnakým názorom dospel aj Najvyšší súd SR sp.zn. 5Cdo 121/2009, v ktorom konštatoval, že pre začiatok behu dvojnásobnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie „skutkového stavu“ (teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie) - rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 169/2017. Žalobkyňa od svojho právneho zástupcu získala vedomosť o právnom posúdení veci, čo však nemožno stotožniť s vedomosťou sa o rozhodujúcich skutkových okolnostiach pre účely zistenia vzniku bezdôvodného obohatenia. Na základe tejto skutočnosti začala plynúť subjektívna lehota zaplacením príslušnej splátky úveru nad rámec zákonom ustanovenej povinnosti (Okresný súd Bratislava I., sp.zn. 7C 195/2012). Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúce v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny (KS Trenčín sp.zn. 5Co/351/2016). Poukázala tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo 67/2011 názor Krajského súdu v Nitre v rozhodnutí sp.zn. 6Co/562/2015. Ďalej odvolateľ tvrdí, že žalobca sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení dňom uhradenia sumy nad rámec istiny a teda je premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe v celom rozsahu.

2.4. Navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. zmeniť tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne. Žiada priznať nárok na náhradu trov konania.

3. Žalobkyňa v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedla, že napadnutý rozsudok všetky náležitosti riadneho odôvodnenia spĺňa, nakoľko sa súd v plnej miere vysporiadal s predkladanými dôkazmi, výsluchmi procesných strán, ako aj ich tvrdeniami. V dostatočnej miere skúmal prostriedky procesnej obrany a procesného útoku. Pokiaľ mal žalovaný viac argumentácií, resp. viac dôkazov vo veci samej, mal v čase súdneho konania dostatok času predložiť ďalšie návrhy na dokazovanie, resp. na predloženie svojich tvrdení. Námietku žalovanej, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jej argumentmi, považuje za námietku všeobecného charakteru bez toho, aby sám odvolateľ konkrétne uviedol, v čom považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za neodôvodnené a nepreskúmateľné.

3.1. K námietke premlčania a k argumentácii žalovanej uviedla v teoretickej rovine skutočnosti týkajúce sa nadobudnutia vedomosti o existencii bezdôvodného obohatenia veriteľa v spotrebiteľských úveroch. Dodala, že z činnosti žalovanej je známe, že dlhodobo ignoruje právnu úpravu zametajú na ochranu spotrebiteľov (absencia obligatórných náležitostí zmluvy, uvádzanie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve, ako napr. rozhodcovská doložka, administratívny poplatok, dohoda o vyplnení zmeny, splnomocňujúce ustanovenia). Uvedené sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu.

3.2. V danom prípade nemohli vzniknúť pochybnosti o spotrebiteľskom charaktere uzavretej zmluvy o úvere. Neplatný právny úkon (bod 17. Obchodných podmienok - rozhodcovská doložka) nevyvoláva zamýšľané právne účinky a nemohla byť na základe neplatného rozhodcovského rozsudku vykonávaná exekúcia. Exekúcia v danom prípade začala na návrh žalovanej dňa 16. 08. 2007, exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 08. 06. 2007 sp.zn. SR 3332/07, poverenie vydal okresný súd Nové Zámky dňa 18. 09. 2007. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka premlčacia doba prestala plynúť, exekučné konanie v danej veci nebolo prerušené, ani zastavené, na jeho trvanie je naviazaná aj samotná právna skutočnosť, neplynutia premlčacej doby. Predmetná exekúcia bola vedená na základe nulitého exekučného titulu a vyplatená v plnom rozsahu. Už toto konanie žalovanej

poukazuje na úmysel, keď napriek skutočnosti, že má vedomosť o tom, že jeho zmluvy obsahujú množstvo nekalých obchodných praktík a neprijateľných zmluvných podmienok, obchádza vnútroštátne súdy a uplatňuje si nárok na rozhodcovských súdoch.

3.3. Navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Žalovaná v podanom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne iba poukázala na svoje predchádzajúce vyjadrenie. Zotrvala na svojom tvrdení, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, žalobkyňa plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere. Nestotožnila sa s tvrdením žalobkyne, že zo strany žalovanej ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovanej pri uzatváraní zmlúv o úvere, ale bolo by nutné v každom prípade preukázať vedomosť žalovanej, že sa bezdôvodne obohacuje. Poukázala na potrebu a nevyhnutnosť zachovania rovnosti strán. Navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok, resp. zmeniť tak, že žalobu žalobkyne odvolací súd zamietne.

5. Žalobkyňa v podanom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej zotrvala na doterajších vyjadreniach a svojom presvedčení, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a správne právne odôvodnený. Navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť.

6. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., účinný od 01. 07. 2016, ďalej iba „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej, vyhovujúcej časti, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods.1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec aj čiastočne správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil, aj keď sčasti z iných právnych dôvodov.

7. Zákonom č. 160/2015 z 21. mája 2015 nadobudol účinnosť od 01.07.2016 nový Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konanie začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia toho zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

Z uvedeného vyplýva, že nová právna úprava sa použije na všetky konania začaté aj pred účinnosťou zákona.

8. Predmetom konania v danej veci je žaloba žalobkyne, ktorou sa domáha zaplata sumy 4 562,63 eura z titulu bezdôvodného obohatenia žalovanej dôvodiac, že zmluva o úvere číslo XXXXXXXX uzavretá medzi stranami sporu dňa 25. 02. 2006, je bezúročná a bez poplatkov, dôvodiac, že zmluva o úvere neobsahovala údaj o RPMN, ktorá náležitosť bola podľa § 4 ods. 2 písm. g/ zákona číslo 258/2001 Z.z. obligatórnou náležitosťou. Absencia tejto náležitosti podľa citovaného ustanovenia má za následok, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná poskytla žalobkyňi na základe zmluvy o úvere úver vo výške 531,10 eura, ktorý žalobkyňa splatila celkom v sume 5 093,73 eura a keďže predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov, žalovaná sa obohatila celkom o sumu 4 562,63 eura, ktorú žiadala vydať titulom bezdôvodného obohatenia. Žalovaná namieta premlčanie žalobkyňou zaplatených splátok do 30. 08. 2013 v sume 4 988,57 eura a za nepremlčanú považuje iba splátku, zaplatenú dňa 18. 11. 2014 v sume 105,16 eura.

8.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyňi sumu 4 562,63 eura z titulu bezdôvodného obohatenia v dôsledku toho, že zmluvu o úvere vyhodnotil ako bezúročnú a bez poplatkov dôvodiac neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Na námietku premlčania vnesenú žalovanou neprihliadol, keď konanie žalovanej v súvislosti s uzavretím predmetnej zmluvy o úvere vyhodnotil ako konanie, ktorým sa mala žalovaná úmyselne obohatiť a preto vychádzal z desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

8.2. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnila žalovaná, namietajúc nepreskúmateľnosť rozsudku, premlčanie nároku žalobkyne, až na sumu 105,16 eura a záver súdu o úmyselnom konaní žalovanej a desaťročnej objektívnej premlčacej dobe.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní podanom žalovanou, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovanej, preskúmal v danej veci tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo a tiež dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj čiastočne správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorý odvolací súd vyhodnotil ako vo výroku vecne správny a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10.1. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, ako aj odvolania žalobcu, dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti a opodstatnenosti dôvodov odvolateľa, uvádzaných v podanom odvolaní. Vzhľadom k tomu, že v danej veci došlo iba k nesprávnemu právnemu posúdeniu plynutia premlčacej doby, odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť, ani zopakovať dokazovanie, keď sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, preto v danej veci rozhodol podľa § 385 ods. 1 CSP bez prejednania veci na odvolacom pojednávaní. Odvolací súd nepovažoval ani za potrebné upozorniť na zmenu právnej kvalifikácie, nakoľko k tejto zmene nedošlo, keď súd prvej inštancie aplikoval v danej veci aj správne právne ustanovenia predpisov, iba tieto nesprávne vložil a na danú vec nesprávne vyhodnotil.

11. Odvolateľ (žalovaná) v podanom odvolaní namieta v prvom rade nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v dôsledku jeho nedostatočného odôvodnenia. Aj keď nekonkretizoval v čom napadnutý rozsudok považuje za nedostatočne odôvodnený a teda nepreskúmateľný, keď iba vo všeobecnej rovine namieta vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom. Vytýka súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s argumentáciou žalovanej a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu.

11.1. Odvolací súd preto skúmal, či súd prvej inštancie nezaťažil konanie vadou konania, namietanou žalovanou, spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na stálu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v danom prípade konkrétne na rozhodnutie sp.zn. 3Cdo 118/2016, v ktorom dovolací súd uviedol, že: „nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“), nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ OSP“. Obdobne argumentoval ústavný súd v uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 a tiež v uznesení z 26. augusta 2015 sp. zn. I. ÚS 364/2015. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016.

11.2. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri U. proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (G. proti Rusku, rozsudok z roku 2003).“

11.3. Uvedené stanovisko sa vzťahuje aj vady konania pred súdom prvej inštancie, na ktoré odvolací súd musí prihliadať aj bez návrhu. Civilný sporový poriadok, upravuje odvolací dôvod, odňatie možnosti

konať pred súdom v ustanovení § 365 ods.1 písm. b/ CSP, a po jeho zistení umožňuje odvolaciemu súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP napadnuté rozhodnutie zrušiť.

11.4. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v danej veci však nezistil žalovanou namietanú vadu konania, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahovalo náležitosti § 220 ods. 2 CSP, obsahovalo dôvody a úvahy, na základe ktorých v danej veci rozhodol. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku podrobne tak obranou žalovanej, ako aj všetkými podstatnými skutočnosťami, potrebnými pre rozhodnutie v danej veci. Námietku žalovanej, týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a následného odňatia možnosti strane sporu konať pred súdom, vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú.

12. Následne odvolací súd pristúpil k prejednaniu odvolania vo veci samej.

12.1. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorým konštatoval uzavretie spotrebiteľskej zmluvy medzi stranami sporu, keď vyhodnotil (vzhľadom na závery odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení prvého rozsudku), absolútnu neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a následne neprávosť konania rozhodcovského súdu a teda nulitosť rozhodcovského rozsudku. Stotožnil sa i s výškou bezdôvodného obohatenia žalovanej. Na druhej strane sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nutnosti aplikácie desaťročnej objektívnej premlčacej doby.

13. Žalobkyňa už v podanej žalobe namietala absenciu podstatných náležitostí predmetnej úverovej zmluvy, predovšetkým absenciu údaju o RPMN. Napriek tomu, že odvolací súd už v uznesení (zo dňa 23. 08. 2017), ktorým zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie, uložil súdu podrobiť prieskumnej činnosti zmluvu o úvere z hľadiska spotrebiteľského práva, ochrany spotrebiteľa a prijateľnosti zmluvných podmienok. Súd prvej inštancie ani v doplňujúcom konaní (po zrušení prvého rozsudku) však podmienkam zmluvy nevenoval žiadnu pozornosť. Keďže ustanovenie § 390 neumožňuje odvolaciemu súdu opätovne zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie, sám podrobil prieskumnej činnosti predmetnú zmluvu o úvere a to jednak z obsahového a formálneho hľadiska a tiež z pohľadu spotrebiteľského práva a prijateľnosti zmluvných podmienok. V danom prípade nie je možné tento postup odvolacieho súdu hodnotiť ako prekvapivý, nakoľko už v zrušujúcom uznesení uložil súdu prvej inštancie povinnosť skúmať podmienky úverovej zmluvy.

13.1. Podrobil prieskumnej činnosti zmluvu o úvere uzavretú medzi stranami sporu dňa 25. 02. 2006 číslo XXXXXXX, odvolací súd dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere je nespochybniteľne zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú sa vzťahujú tak ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch (258/2001 Z.z.). Zákon ukladá súdu povinnosť preskúmať jednotlivé zmluvné podmienky z hľadiska ich prijateľnosti a primeranosti odplaty, ako aj splnenia všetkých náležitostí uvedených v zákone o spotrebiteľských úveroch.

13.2. Preskúmaním predmetnej úverovej zmluvy, odvolací súd zistil, že v zmluve úplne absentuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“), zmluva neobsahuje úrokovú sadzbu, obsahuje iba výšku úroku (16 000 Sk), poplatok, ktorý mala žalobkyňa zaplatiť (15 440 Sk), celkovú čiastku, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť (31 440 Sk), sumu mala zaplatiť v dvoch mesačných splátkach po 2620 Sk, počnúc dňom 25. 03. 2006. Odplata teda dosahovala výšku 96,5% poskytnutého úveru.

13.3. Ustanovenie § 4 ods. 2 zákona číslo 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy (dňa 25. 02. 2006) v ustanovení § 4 upravuje obligatórne náležitosti, ktoré zmluva o úvere musí obsahovať. Pod písm. g/ tohto ustanovenia je uvedené, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN); ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

13.3.1. Predmetná zmluva o úvere údaj o RPMN neobsahuje. Z tohto dôvodu preto je potrebné úver vyhodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch).

13.4. Odvolací súd podrobil prieskumnej činnosti i výšku samotnej odplaty, ktorú mala žalobkyňa za predmetný úver (16 000 Sk) zaplatiť. Podľa predmetnej zmluvy mala žalobkyňa zaplatiť veriteľovi poskytnutú sumu zvýšenú o poplatok vo výške 15 440 Sk, spolu mala teda zaplatiť sumu 31 440 Sk. V danom prípade odplata dosiahla výšku takmer 100% poskytnutého úveru, čo zakladá dôvodnosť vyhodnotenia tejto odplaty ako neprimeranej, odporujúcej dobrým mravom. Z rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, jednoznačne vyplýva záver, že neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. 07. 2009 sp.zn. 1MCdo 1/2009, 5Cdo 26/2011). Aj keď úrok z úveru je iba časťou odplaty, nesmie táto výška odplaty prevyšovať obvyklú mieru v dobe dojednaní. V čase uzavretia úverovej zmluvy bola úroková

sadzba Národnej banky Slovenska na úrovni 4,5% ročne. Aj za situácie, že úroková sadzba komerčných bánk bola v tomto období vyššia, keď sa pohybovala od 14-18% ročne, nemohla byť ani celková odplata vo výške 96,5% z poskytnutého úveru. Takéto dojednanie je pre neprijateľnosť a pre rozpor s dobrými mravmi, neplatné. Ak teda odvolací súd, skonštatoval neplatnosť dohodnutej výšky odplaty (96,5%), sankciou za túto nesprávnosť je vyhlásenie úveru za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Aj z tohto dôvodu je predmetný úver bezúročný a bez poplatkov.

14. Žalovaná v priebehu celého konania na súde prvej inštancie vzniesla námietku premlčania tvrdiac, že nárok žalobkyne je premlčaný. Poukázala na skutočnosť, že žalobkyňa musela byť uzrozumená s tým, že platí žalovanej na základe uzavretej zmluvy o úvere, ktorú nespochybnila a preto už v čase podpisu jej mala byť zrejماً skutočnosť, že zmluva pre absenciu RPMN je bezúročná a bez poplatkov. Žalobkyňa však plnila žalovanej až do dňa 18. 11. 2014, kedy zaplatila sumu 105,16 eura. Všetky dovtedy zaplatené platby sú premlčané.

14.1. Súd prvej inštancie, zhodne s tvrdením žalobkyne, skonštatoval, že v danom prípade ide o úmyselné obohatenie sa žalovanej a preto aplikoval ustanovenie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka o desaťročnej premlčacej dobe. S týmto záverom sa odvolací súd nestotožnil.

15. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nakoľko v danej veci súd prvej inštancie iba nesprávne interpretoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní nároku z bezdôvodného obohatenia, došlo zo strany súdu prvej inštancie k nesprávnemu právnemu posúdeniu daného stavu.

16. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

16.1. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je stanovená, ako správne konštatuje v odôvodnení svojho rozhodnutia aj súd prvej inštancie, kombinovaná premlčacia doba, t.j. subjektívna a objektívna premlčacia doba. Jej začiatok je upravený odlišne; tieto dve premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávisle na sebe. Subjektívna premlčacia doba je kratšia - dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná v prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého z nedbanlivosti alebo desaťročná, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie.

17. V posudzovanom prípade je riešená právna otázka, a to otázka začiatku plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby. Za rozhodujúci pre začiatok jej plynutia, treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Táto (subjektívna) vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor sa niekto bezdôvodne obohatil a o tom, v prospech koho k tomuto obohateniu došlo, pritom musí byť skutočná. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený dozvedel o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit' vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor obohatil. V zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa o vzniku bezdôvodného obohatenia oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j., keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a osobe obohateného.

17.1. Z uvedeného vyplýva nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie, keď skutočnosťou, kedy sa žalobkyňa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, v prospech koho k obohateniu došlo, vôbec nezaoberala. Keďže odvolací súd je s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP povinný doplniť odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (ak toto odôvodnenie neobsahuje), odvolací súd doplní

odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v tejto časti, týkajúcej sa vznesenej námietky premlčania žalovanou, nasledovne:

17.2. Z hľadiska ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka je potrebné vychádzať zo skutočnosti, kedy sa žalobkyňa dozvedela, že žalovaná sa na jej úkor bezdôvodne obohatila a v akej výške. Žalobkyňa tvrdí, že sa o tomto dozvedela na porade s právnym zástupcom. Odvolací súd sa s týmto tvrdením žalobkyne nestotožnil. Na porade s právnym zástupcom sa mohla žalobkyňa dozvedieť iba o právnom posúdení predmetného vzťahu, nie však o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú okamih začiatku plynutia premlčacej lehoty.

17.3. Pri aplikácii ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka je potrebné minimálne vychádzať zo dňa, kedy žalobkyňa poukázala žalovanej, ako veriteľovi, poslednú splátku úveru. V tejto súvislosti je však potrebné poznamenať, že zaplatením jednotlivých splátok začína u každej plynúť premlčacia lehota. Najneskôr až zaplatením poslednej splátky nadobudla žalobkyňa vedomosť o tom, že žalovaná sa na jej úkor obohatila bezdôvodne, pričom mohla si vypočítať aj výšku tohto bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa až najneskôr v tomto okamihu (zaplatením poslednej splátky), mohla nadobudnúť vedomosť, že zaplatila na úvere sumu istiny zvýšenú o odplatu takmer v rovnakej výške, prípadne v ešte vyššej, vzhľadom na sankčné poplatky a úroky, ako jej žalovaná poskytla istinu. V tejto súvislosti odvolací súd iba poukazuje na skutočnosť, že splatnosť úveru bola v zmluve dohodnutá, a to na dve mesačné splátky po 2620 Sk (čo je nelogické pri určení celkovej sumy, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť za poskytnutý úver vo výške 31 440 Sk, ktorú sumu nemohla v dvoch splátkach po 2620 Sk zaplatiť, od 25. 03. 2006. Z prehľadu, ktorý do spisu založila žalobkyňa, ktorý taktiež v podanom odvolaní zhodne interpretovala aj žalovaná, vyplýva, že žalobkyňa splácala nepravidelne od 11. 09. 2006, pričom poslednú, desiatu splátku zaplatila dňa 18. 11. 2014 v sume 105.16 eura. Túto skutočnosť nespochybnila ani žalovaná, naopak v podanom odvolaní sa na tieto splátky odvoláva.

17.4. Premlčacia lehota v danom prípade, zohľadniac začiatok jej plynutia nasledujúcim dňom po zaplatení poslednej splátky (19. 11. 2014) uplynula dňa 19. 11. 2016. Ak si žalobkyňa svoj nárok uplatnila na súde dňa 04. 04. 2016, uplatnila si ho v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty.

18. Súd prvej inštancie v danej veci aplikoval desaťročnú objektívnu premlčaciu lehotu dôvodiac, že išlo o úmyselné konanie žalovanej.

18.1. Vo vzťahu k posúdeniu objektívnej premlčacej lehoty podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka súdom prvej inštancie, keď súd prvej inštancie dospel k záveru, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v lehote desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo, keďže mal za to, že u žalovaného ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, odvolací súd uvádza, že úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nie je postačujúca skutočnosť, že bezdôvodné obohatenie bolo získané neúmyselne a ak následne si ho príjemca úmyselne ponechal. Občiansky zákonník napriek tomu, že má vo svojich ustanoveniach vymedzené úmyselné bezdôvodné obohatenie, podstatu úmyselného konania nevymedzuje. Pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby je preto potrebné vychádzať z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie je vybudované na dvoch zložkách, a to vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel (prítomnosť vedomostnej i vôľovej zložky). O nepriamy úmysel ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie, a pre prípad, že sa tak stane, bol s takýmto následkom uzrozumený. Odvolací súd však uvádza, že na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie, nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívaní praxi žalovanej pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, resp. jej vedomosť, že viaceré nároky uplatnené voči spotrebiteľom boli v dôsledku súdnej kontroly spotrebiteľských zmlúv súdom vyhlásené za neplatné, prípadne úvery poskytnuté spotrebiteľom považované za bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohacovať je potrebné v každom jednotlivom konkrétnom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia konkrétnej úverovej zmluvy s konkrétnymi zmluvnými stranami preukázať, že žalovaný ako úverový veriteľ v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel, alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor dlžníka.

18.2. S prihliadnutím na tieto skutočnosti a dôvody, odvolací súd dospel k názoru, že pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že na strane žalovanej ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie a tento záver odvodil len z okolností, že žalovaná aktívne podniká v oblasti poskytovania úverov už dlhšiu dobu,

a pri uzavieraní úverových zmlúv obchádzala zákonnú povinnosť zakotvenú v zákone a ustálil, že jeho konanie je úmyselným konaním smerujúcim k získaniu bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, je takýto záver nesprávny a aj predčasný. Z predložených zmlúv o úvere je nepochybné, že strany sporu uzavreli zmluvy označené ako zmluvy o úvere a je nepochybné, že žalovaná chcela získať odplatu vo forme paušálneho poplatku, avšak táto skutočnosť sama o sebe nedokazuje úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu. V tejto súvislosti odvolací súd tiež poukazuje na dlhšiu dobu, ktorá uplynula od uzavretia jednotlivých úverových zmlúv, keď v rokoch 2006 nebola taká ustálená judikatúra v spotrebiteľských vzťahoch, ako je v súčasnej dobe a tiež na pomerne veľké množstvo uzavretých úverových zmlúv v pomerne krátkej dobe. Už z tejto okolnosti vyplýva, že žalovaný vedel, resp. musel vedieť, aké zmluvy a s akými podmienkami uzatvára, a to už v čase ich podpisu. V prejednávanej veci žalobkyňa žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala, že by v čase uzavretia úverových zmlúv existoval úmysel žalovanej, a že tento smeroval k bezdôvodnému obohacovaniu sa. Podľa názoru odvolacieho súdu s prihliadnutím na doteraz vykonané dokazovanie na prejednanú vec je potrebné aplikovať ustanovenie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, pričom sa jedná o objektívnu lehotu, ktorá začína plynúť odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo.

19. Za správny záver považoval odvolací súd záver súdu prvej inštancie o povinnosti žalovanej vydať bezdôvodné obohatenie žalobkyni vo výške 4 562,63 eura. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa na predmetnom úvere, poskytnutom žalovanou vo výške 531,10 eura, zaplatila sumu 5 093,73 eura. Vzhľadom na záver tak súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, mala žalobkyňa na predmetnom úvere zaplatiť iba sumu 531,10 eura, ktorú však preplatila o sumu 4 562,63 eura a o ktorú sumu sa žalovaná bezdôvodne obohatila. Keďže súd prvej inštancie zaviazal žalovanú vydať toto bezdôvodné obohatenie žalobkyni, odvolací súd napadnutý rozsudok vo vyhovujúcej časti ako vecne správny potvrdil.

19.1. Neušlo pozornosť odvolacieho súdu tvrdenie súdu prvej inštancie o tom, že žalovaná plnila žalobcovi na základe rozhodcovského rozsudku sumu 5 093,73 eura, domáhala sa iba úhrady sumy 4562,63 eura, súd prvej inštancie bol preto viazaný jej žalobným návrhom a priznal jej iba žalovanú sumu. Tento záver súdu prvej inštancie nie je správny. Je pravdou, že žalovaná poskytla žalobkyni úver v sume 531,10 eura, žalobkyňa plnila žalovanej sumu 5 093,73 eura, teda po odpočítaní poskytnutého úveru (531,10 eura) je bezdôvodné obohatenie žalovanej (úver je bezúročný a bez poplatkov) v sume 4 562,63 eura. Vyššiu sumu žalovaná nemohla žiadať a ani jej ju súd priznať, nakoľko bezdôvodné obohatenie žalovanej bolo iba v tejto výške.

20. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu vyporiadať sa so všetkými podstatnými tvrdeniami odvolateľa, uvedenými v podanom odvolaní.

20.1. Žalovaná v podanom odvolaní namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v dôsledku jeho nedostatočného odôvodnenia.

20.1.1. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že touto námietkou sa zaoberal vo vyššie uvedených dôvodoch (bod 11. tohto odôvodnenia rozsudku) a iba opätovne dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby bolo možné konštatovať, že ide o tak závažnú vadu konania, ktorá by mala za následok odňatie možnosti konať pred súdom. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie zdôvodnil, nezaoberal sa síce všetkými skutočnosťami a okolnosťami daného prípadu, ktoré odôvodnenie však doplnil odvolací súd a preto nie je možné prijať záver odvolateľa, že mu nedostatočným odôvodnením bola odňatá možnosť konať pred súdom. Navyše odvolací súd poznamenáva, že táto jeho námietka je iba vo všeobecnej rovine, bez konkretizácie, v čom vidí nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, čím sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal a pod. Z týchto dôvodov odvolací súd námietku odvolateľa vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú.

20.2. Odvolateľ sa ďalej v odvolaní venuje námietke premlčania. Aj k tejto otázke zaujal odvolací súd už v tomto rozhodnutí svoje stanovisko. Opätovne dodáva, že z rozhodovacej činnosti odvolacieho senátu vyplýva, že žalobkyňa sa mohla o tom, že žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie a o výške tohto obohatenia, reálne dozvedieť až zaplatením poslednej splátky žalovanej na poskytnutom úvere. Táto splátka bola zaplatená dňa 18. 11. 2014 (čo potvrdila aj sama žalovaná), a keďže žaloba bola podaná dňa 04. 04. 2016, bola podaná počas plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty. Žalobkyňa teda svoj nárok uplatnila žalobou včas.

20.2.1. Odvolací súd sa nestotožnil so závermi odvolacích súdov, na ktoré poukázala žalovaná v podanom odvolaní (Krajský súd v Trenčíne 5Co 351/2016, 17Co/372/2015, Okresný súd Bratislava I.,), ktoré vychádzajú zo vzniku bezdôvodného obohatenia veriteľa v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec

poskytnutej istiny. Podľa názoru konajúceho odvolacieho súdu, za okamih, kedy sa spotrebiteľ mohol dozvedieť o existencii vzniku bezdôvodného obohatenia veriteľa, je potrebné považovať zaplatenie poslednej splátky na poskytnutom úvere, nakoľko iba vtedy bolo možné určiť výšku bezdôvodného obohatenia.

20.2.2. Odvolateľ v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/67/2011. K tomuto odvolací súd iba dodáva, že predmetný rozsudok najvyššieho súdu potvrdzuje záver odvolacieho súdu, keď v tomto rozsudku je konštatované, že: „oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr“. V danom prípade sa až zaplatením poslednej splátky mohla žalobkyňa dozvedieť o skutočnej výške bezdôvodného obohatenia žalovanej, nemohla sa to dozvedieť skôr, už zaplatením istiny, nakoľko do jednotlivých splátok istiny si veritelia započítavajú aj splátky úrokov, či poplatkov, resp. odplaty za poskytnutý úver. Odvolací súd preto aj pri rozhodovaní v danej veci z tohto rozhodnutia najvyššieho súdu vychádzal.

20.2.3. Odvolateľ ďalej poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 6Co/562/2015. V tomto rozhodnutí odvolací senát zaujal stanovisko, že: ...“subjektívna dvojročná premlčacia lehota začala plynúť uhradením poslednej splátky žalovanému, pričom nepochybne už týmto okamihom boli navrhovateľke známe všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. komu plnila a v akej výške...“. Odvolací súd v prejednávannej veci postupoval v zmysle záveru aj tohto rozhodnutia, keď posledná splátka uhradená žalobkyňou žalovanej bola dňa 18. 11. 2014 a žaloba bola podaná dňa 04. 04. 2016.

20.2.4. Záverom odvolací súd k tejto námietke odvolateľa a na ňou poukazované rozhodnutia súdov Slovenskej republiky iba dodáva, že senát odvolacieho súdu, ktorý prejednával danú vec, už vo viacerých obdobných veciach, v ktorej stranou sporu bola žalovaná, prijal záver, že žalobcovi museli byť známe všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. komu plnil a v akej výške, najneskôr zaplatením poslednej splátky. Takto rozhodol vo veciach napr. vo veciach sp.zn.. 25Co 1019/2015, 25Co 527/2016, 25Co 391/2017, 25Co 371/2017, 25Co 139/2017, 25Co 289/2017. Taktiež odvolací senát tunajšieho súdu 6Co v rozhodnutí 6Co 562/2015 vyslovil v obdobnej veci ten istý záver.

20.3. Odvolateľ ďalej v podanom odvolaní poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6MCdo 9/2012 s tým, že ak by žalobca namietal a poukázal na toto rozhodnutie najvyššieho súdu v tom zmysle, že princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“) v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana spotrebiteľa.

20.3.1. K tejto odvolacej námietke odvolací súd iba poznamenáva, že ide o hypotetickú úvahu odvolateľa, nakoľko žalobkyňa sa v konaní nebránila, že princíp „práva patria bdelym“ v spotrebiteľských veciach ustupuje ochrane spotrebiteľa. Preto odvolací súd sa touto námietkou ďalej nezaoberal a vyhodnotil ju ako nedôvodnú.

20.4. K námietke odvolateľa o princípe právnej istoty, odvolací súd iba dodáva, že vzhľadom na rozhodovaciu činnosť súdov Slovenskej republiky, ako aj tunajšieho odvolacieho súdu, princíp právnej istoty bol v tomto prípade dodržaný, nakoľko odvolací senát rozhodol v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou a aj v súlade s rozhodovacou činnosťou ostatných senátov tohto odvolacieho súdu, tiež v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR (napr. 1Cdo 67/2011).

13. Vzhľadom na vyššie závery odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods.1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanej. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).